

<Brief aan haar
vader>

<Brief aan haar vader>

Vertelt de impact op een kind bij wie in korte tijd de bodem onder haar bestaan wordt weggeslagen

Een waar gebeurd verhaal

<Oscar J. Huf>

Schrijver: Oscar J. Huf
Coverontwerp: Olga Huf-Catsburg
Redactie: Olga Huf-Catsburg
Eerste boekuitgave: oktober 2025
ISBN: 9789465313061
© <2025 Oscar J. Huf>

Inhoud

1	Gewoon doén	11
2	Lieve pap.....	13
3	Gekoppeld	16
4	Een nieuwe vlam	20
5	Een zondagskind	25
6	Het begin van	36
7	De nachtmerrie vangt aan	44
8	Alles anders	55
9	De thuiskomst.....	66
10	Niet willen weten	73
11	De oplossing?.....	79
12	Het onvermijdelijke	84
13	De climax	90
14	Schijnheilig.....	95
15	Het is tijd.....	99
16	Het eerste bezoek.....	104
17	Het verdere verloop	110
18	Het einde; een nieuw begin.....	120
19	Voorbij	135

Voorwoord

Al zolang ik mij kan herinneren probeer ik het geheim te ontrafelen dat schuilgaat in de diepste lagen van haar ziel; zij, die mij het meest dierbaar is.

Dat de wortels daarvan in haar jeugd liggen is wat ik zéker weet.

Wie of wat heeft haar in hemelsnaam toen zó diep geraakt; wie of wat heeft haar toen zó getraumatiseerd; wie of wat heeft haar toen zo'n schuldgevoel aangepraat? Welke omstandigheden lagen daaraan ten grondslag? Zij, nog maar negen jaar oud.

Nu, ruim een halve eeuw later, is alles met horten en stoten boven tafel gekomen met de daarbij bijbehorende emoties. Tijd hadden wij gelukkig in overvloed en ik bleek een goede luisteraar.

Van huis uit heb ik een hekel aan mensen met een uitgesproken vooroordeel; dat element ontbreekt bij mij volledig en díe missing link gaf haar nu net dat broodnodige stukje vertrouwen om over de wel bekende drempel heen te stappen.

Met haar heb ik afgesproken dat ik alles aan het papier zou toevertrouwen, maar dat zij de regie bleef houden.

Zo werd haar verhaal mijn verhaal!

1 Gewoon doén

Lieve pap, met die woorden moest haar verhaal beginnen en *so be it*.

Lieve pap, de liefste vader die ik me maar kon bedenken, was jij.

Je weet wel; de liefste van de héle, héle wereld.

Ondanks dat jouw pad bezaaid was met doornen heb jij mij tijdens jouw negen goede jaren zoveel weten te geven dat ik voor de rest van mijn leven voldoende bagage van je had meegekregen om rechttop te kunnen lopen.

Jij hebt voor velen gezorgd en zorggedragen, nooit aan jezelf en je eigen toekomst gedacht; waarom eindigde jouw leven dan zo ellendig? Waaraan had je dat verdiend?

Nu wil ik eindelijk eens even met jou bijpraten, zodat je "mij" weer weet. Ik heb je veel te vertellen hoor; intussen is er zoveel gebeurt; ga er maar eens goed in je luie stoel voor zitten dan kruip ik op je schoot en vertel ik j u voor de verandering een verhaaltje zoals jij mij elke avond voor het slapen gaan een verhaaltje "uit je nek" vertelde.

Zou dit de beste manier zijn om jou te bereiken of kan het ook anders?

Want Pap, weet je, dat eindelijk nu pas het stof van al die afgelopen jaren is neergedaald en ook nu pas de chaos in mijn hoofd tot rust is gekomen? Kan ik alle gebeurtenissen van al die jaren wel naar boven halen om ze samen met jou, als enige, te delen? Zou mij dat nu dan nog w l lukken en ho  dan?

Ik ga het proberen en schrijf je gewoon een brief zoals jij een keer vóór en áán mij hebt geschreven. Dit papier van jouw hand, geschreven in sierlijke krulletters, koester ik als geen ander. Het geheel heeft slechts de afmeting van een briefkaart, maar de impact van een encyclopedie.

Mijn kostbare kleinood; mijn enige nog tastbare bewijs van jouw bestaan.

2 Lieve pap

Pap, maak je maar geen zorgen; het gaat mij goed!

De liefste “Stier” in mijn leven is ooit, héél lang geleden, overgenomen door een fantastische vervanger; je raadt het vast wel; ook een Stier. Overgenomen is niet het goede woord; er is gewoon nog een echte Stier in mijn leven bijgekomen.

Hoe het kan? Heb jij daaraan meegewerkt? In mijn gedachten zat jij, geloof het of niet, elke dag van de week, maand in maand uit en jaar na jaar in mijn hoofd.

Hele conversaties heb ik met je gevoerd en het antwoord kwam er dan als vanzelf uitrollen. Maar zodra ik écht iets aan je vroeg, gebeurde er niets, nada, noppes! Dan liep ik tegen een betonnen muur aan.

Ook zei ik je voor het slapen gaan elke avond welterusten. Dat moest; je zou anders in mijn verbeelding voor altijd verdwijnen en alléén die gedachte al Je hoort het zeker al pap, een beetje, nou ... een beetje? Dwangneurose lag op de loer of eigenlijk had ik dit fenomeen in mijn leven toegelaten. Zo hield ik de controle erover; dacht ik.

Nu ik je eindelijk wíl en ook kán bijpraten zit ik in de herfst van mijn leven. Helemaal niet erg; eigenlijk best wel oké. Het kind in mij zit er toch nog wel en jouw kind zal ik altijd blijven. Nu kan ik de dingen wat beter van een afstandje bekijken; het ongeduld is inmiddels ook wat afgenomen; de mensen die ik verweet staan na zoveel jaar in een iets milder daglicht; en mijn schuld- en schaamtegevoel heb ik weten te relativeren.

Maar vóórdat ik van wal steek; alle mitsen en maren de deur heb uitgewerkt en alle smoezen overboord heb gegooid, moet er mij eerst nog iets van mijn hart, dus nog even geduld pap, het verhaal komt heus. Natuurlijk draai ik er weer als een drol in een pispot omheen zoals je merkt en dat moet nu maar eens afgelopen zijn.

Negen jaar lang ging alles min of meer van een leien dakje. Ik was weliswaar jouw tweede leg, maar nooit jouw tweede keus! Jij zorgde ervoor dat het ons aan niets ontbrak; we werden behoorlijk door je verwend en van alles was er meer dan voldoende. Ook zaten er heel veel centjes in de kassalade en was jij in mijn kinderogen dus onnoemelijk rijk; wat kon ons gebeuren?

De enige keer dat jij in die periode moest afhaken en in bed terecht kwam werd veroorzaakt door een bloedvergiftiging aan je scheenbeen. Je had toen flink je been opengehaald en de wond niet afgedekt. De donkerblauwe verf van je knielange wollen sokken, het gebeurde in de winter, was in je wond gekomen en had de bloedvergiftiging veroorzaakt. Een grote lange rode streep liep van de wond richting je dijbeen. Ik weet nog wel dat je behoorlijk ziek was en met vuurrode wangen van de hoge koorts in bed lag te ijlen. Gelukkig knapte je na een paar dagen op en ging het normale leven gewoon weer door.

Vanaf mijn negende jaar ging het helemaal mis. Vanaf dat tijdstip liggen de jaren erna als een molensteen op mijn borst, terwijl het kind in mij jaar in jaar uit de boventoon in mijn leven bleef voeren. Het knaagde en zaagde bij regelmaat de stoelpoten onder mij vandaan; maakten mij onzeker en haalden mij vaak onderuit.

Had ik er toen iets aan kunnen veranderen; had ik meer voor je op moeten komen; had ik je niet weg moeten brengen; had ik, had ik, had ik... Ik moest er iets mee.

Ik zocht en zocht maar vond met mijn negen jaar geen oplossing voor jouw en mama's grote problemen die ineens vanuit het niets de kop opstaken.

Pap, wil jij mij vergeven dat ik zo vaak ongeduldig ben geweest; niet doorhad waarom je deed zoals je deed; jou verweet dat je er niet meer voor mij was; dat je steeds meer als een oude man ging sloffen en ik daar commentaar op had; dat ik mij schaamde bij mijn vriendinnetjes voor jou?

Wil jij dat alsjeblieft pap?

3 Gekoppeld

Wat ik van vóór mijn ontstaan van jou weet pap komt uit de koker van diverse mensen die jou als geen ander kenden, onder andere mijn moeder, mijn tantes, mijn opa en één van jouw jongens.

Toch wil ik ook dat stuk van jouw leven de revue laten passeren, dus ... WEET JE NOG?

Vanaf je 12e jaar ging jij vanuit jouw dorp in de stad werken. Volledig in de kost en af en toe, op grote verzoendag, terug naar je ouderlijk huis. Vandaag de dag kun je je daar niets meer bij voorstellen; een kind nog en dan dag en nacht van huis!

Helaas bleek het ook nog eens broodnodig; zo'n vetpot was het bij jullie thuis niet.

Na de plotselinge dood van jouw vader moest, althans dat vond je zelf, het roer volledig omgegooid worden. Op de brug in jullie dorp was je vader dood neergevallen en in de kracht van zijn leven gestorven; vrouw en kinderen zonder verdere inkomsten achterlatend.

Wat een schok; geen vader en geen kostwinner meer in huis. Jij besloot de taak van je vader over te nemen en ging financieel voor je moeder, je zusje en je jongere broertje zorgen. Alles wat je verdiende ging naar haar toe.

Slechts twee keer heb ik haar bewust meegemaakt; een klein, lief omaatje die stierf toen ik zo'n jaar of acht was. Ik snap heel goed dat je voor haar wilde zorgen, pap. Zij was net zo zorgzaam als jij.

Zo rond jouw dertigste kon het vaderloze gezin het zonder financiële steun van jou redden. Een “stiefvader” kwam daar om de hoek kijken en nam de taak van jou over. Eindelijk kwam er tijd voor een eigen leven.

Je trouwde met een dorpsgenootje en kreeg twee kinderen. Heerlijk vond je dat; een eigen gezin om voor te zorgen en het leven leek je toe te lachen.

Je hechtte grote waarde aan zelfstandigheid in je werk. Je was op en top een vakman en wilde niet dat een “ander”, lees een baas, jou vertelde wat, wanneer en vooral hoe jij jouw vak moest uitoefenen. Met andere woorden een beetje anarchistisch was je wel.

Gelukkig vond je aan de kust een baan als filiaalhouder en jullie jonge gezinnetje vertrok naar een badplaats aan de zee. Zomers was het er geweldig; het strand op loopafstand; de drukte; het vermaak; de restaurants; de dansgelegenheden en ook niet geheel onbelangrijk; extra omzet van de vele vakantiegangers.

Iedereen genoot dan met volle teugen en er viel geen onvertogen woord.

Zoals je weet pap, heeft elke medaille een keerzijde en deze manifesteerde zich keer op keer tijdens de lange winterperiodes.

Jouw jongens konden zich aan de kust ’s winters ook prima vermaken; over het schuim van de golven springen; een hengeltje uitgooien; kuilen in het zand graven; vliegeren; hutten in de duinen bouwen en ga zo maar door. Verder moesten ze gewoon, op de vakanties na, naar de lagere school. Ook jij had geen enkel probleem met de winterse periodes aan de kust. Jij had je werk, je kinderen, je vrouw en was daar druk genoeg mee. Je vond het prima zo.

Bij je vrouw begon de stilte en de leegheid van een badplaats in de winter steeds meer op te breken. De dichtgetimmerde vakantiehuisjes; de rammelende houten luiken voor de hotelramen; de gierende westenwind door de straten; zij werd van die troosteloze aanblik steeds gedeprimeerder en zakte dieper en dieper het putje in.

De winter leek voor haar elk jaar langer en langer te duren.

Zelfs haar man en kinderen en alles daaromheen konden haar niet opvrolijken en gaven blijkbaar niet genoeg afleiding en voldoening om op een andere manier in het leven te staan. 's Winters gleed ze weg in somberheid en eenzaamheid. Het zonnetje in huis was dan voorlopig tot het voorjaar van de baan. Een gezellige moeder en een toffe vrouw kon je een half jaar lang op je buik schrijven.

Zij wilde graag uit; dansen, feesten; uit eten in restaurants; naar de bioscoop; naar het theater, maar daar was jij niet zo van, plus het feit dat bijna alle tenten na het zomerseizoen hun deuren sloten. Kortom voor haar was het een dooie troosteloze boel waar ze enorm chagrijnig van werd; voor de bezige bijtjes onder jullie was er geen enkel probleem.

Jij, goedmoedig als je was, kwam haar ter wille en je besloot om met z'n allen van de kust naar de hoofdstad te verhuizen. Ook daar vond je gelukkig weer een baan die jezelf mocht inkleuren én waar jij je eigen geur aan mocht geven. Eind goed al goed zou je zeggen. Het tegendeel bleek waar en deze verhuizing bracht je uiteindelijk niets meer dan ellende.

Zo'n grote stad, dat was toch wel heel wat anders dan een dorp of een kleine kustplaats; vooral voor je vrouw, de moeder van je kinderen. Zij bleek niet genoeg aan jou te hebben en ging steeds vaker alleen op stap.